

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **1/ Ing. Z.**, bývajúceho v S., **2/ S.**, bývajúcej v D.D., obaja zastúpení JUDr. V., advokátkou so sídlom vo Z., **3/ J.**, bývajúcej v L., zastúpenej JUDr. J., advokátkou so sídlom v L., proti odporkyňi **S.**, so sídlom v B., IČO: X., **o uloženie povinnosti záložnému veriteľovi podať žiadosť o výmaz záložného práva**, vedenej na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. 11 C 120/2011, o dovolaní odporkyne proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 16. mája 2013 sp. zn. 16 Co 4/2013, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Navrhovateľom 1/ až 3/ náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Zvolen rozsudkom z 15. decembra 2011 č.k. 11 C 120/2011-90 uložil odporkyňi povinnosť podať na Katastrálny úrad B., Správa katastra D., žiadosť o výmaz záložného práva zapísaného v časti C na LV č. X., Správy katastra D. pre k.ú. D., titulom záložnej zmluvy pre pohľadávky odporkyne číslo zmluvy X.. Navrhovatelia ako podieloví spoluvlastníci pozemku KNC parc. č. X. o výmere 3 227 m², zastavané plochy a nádvoria v k.ú. D. a zapísaného na LV č. X. vedenom Správou katastra D. /ďalej len pozemok alebo nehnuteľnosť/, sa domáhali výmazu záložného práva viaznuceho na nehnuteľnosti v ich spoluvlastníctve. Záložné právo k ich nehnuteľnosti bolo zapísané do Katastra nehnuteľností na podklade Zmluvy o zriadení záložného práva č. X. zo dňa 29.9.1993 /ďalej len záložná zmluva/ uzavretej v prospech právnej predchodkyne odporkyne (S.) a na zabezpečenie jej pohľadávky z úveru poskytnutému dlžníkovi C. Úverový dlžník spoločnosť C. bola dňa 23.7.2003, pre nedostatok majetku podľa § 68 ods. 4 Obchodného zákonníka,

zrušená a vymazaná z Obchodného registra. Súd podľa § 151md ods. 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník /ďalej len Oz/ uložil odporkyňi povinnosť podať žiadosť o výmaz záložného práva, pretože dospel k záveru, že záložná zmluva je neplatná v zmysle § 37 Oz, z dôvodu neurčitého vymedzenia predmetu zálohu. Predmet záložného práva bol v záložnej zmluve vymedzený ako „prevádzkový objekt rozostavaný, číslo parcely X.X., výmera 3 227 m²“. Z takto neurčito vymedzeného predmetu zálohu nie je zrejmé, na ktorý pozemok a s akým parcelným číslom malo byť záložné právo zriadené a taktiež nie je zrejmé, či predmetom zálohu mala byť aj nehnuteľnosť - pozemok v spoluvlastníctve navrhovateľov 1/ až 3/, alebo rozostavaný prevádzkový objekt. O trovách konania súd podľa § 151 ods. 3 O.s.p. rozhodol, že rozhodne samostatným uznesením, až po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Na odvolanie odporkyne Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením z 19. apríla 2012 sp. zn. 16 Co 81/2012 zrušil odvolaním napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Odvolací súd zrušenie rozhodnutia odôvodnil nedostatočne zisteným skutkovým stavom a poukázal v tejto súvislosti na svedeckú výpoveď navrhovateľa 1/ v právnej veci vedenej pred Okresným súdom Zvolen pod sp. zn. Cb 199/99.

Okresný súd Zvolen v poradí druhým rozsudkom z 30. augusta 2012 č.k. 11 C 120/2011-154 uložil odporkyňi povinnosť podať žiadosť o výmaz záložného práva zapísaného v časti C na LV č. X., Správy katastra D., pre k.ú. D., titulom záložnej zmluvy pre pohľadávky odporkyne číslo zmluvy X.. Po doplnení dokazovania, súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia k námietkam navrhovateľov uviedol, že záložné právo ako inštitút zabezpečenia, nezaniká v dôsledku zrušenia úverového dlžníka, preto právna skutočnosť výmazu spoločnosti C. z obchodného registra, ako taká nemá vplyv na existenciu záložného práva. Odporkyňi uložil súd povinnosť podať žiadosť o výmaz záložného práva zapísaného na nehnuteľnostiach v spoluvlastníctve navrhovateľov 1/ až 3/, z dôvodu neplatnosti zmluvy o zriadení záložného práva pre neurčitosť vymedzenia predmetu záložného práva podľa § 37 Oz. Z vymedzenia predmetu zálohu v záložnej zmluve ako „prevádzkový objekt rozostavaný, číslo parcely X.X., výmera 3 227 m², pred kolaudáciou“ vyplýva, že predmetom zálohu mala byť nehnuteľnosť - rozostavaný prevádzkový objekt, ku ktorému vlastnícke vzťahy sú evidované na inom liste vlastníctva (LV č. X.) ako je zapísané záložné právo (LV č. X.). Na LV č. X., na ktorom je zapísané záložné právo a sú evidované nehnuteľnosti navrhovateľov 1/ až 3/, sú zapísané parcely č. X. (pred obnovou kat. operátu do

roku 2001 parcela C-KN č. X.X.) – zastavané plochy a nádvoría vo výmere 3 227 m² ako aj parcela č. X. – trvalé trávnaté porasty vo výmere 4 109 m². Vymedzenie predmetu zálohu právne posúdil súd ako neurčité, keď z jeho vymedzenia nie je zrejmé, na ktorú nehnuteľnosť sa malo vzťahovať. Z jeho znenia nie zrejmé a jednoznačné, či sa malo vzťahovať nielen na prevádzkový objekt pred kolaudáciou, alebo aj na parcelu – pozemok, na ktorej bol objekt postavený, resp. nie je zrejmé, či sa záložné právo malo vzťahovať iba na parcelu zastavanú prevádzkovým objektom. Súd taktiež skonštatoval, že v čase uzavretia záložnej zmluvy nemohla byť, podľa vtedy platnej právnej úpravy (§ 3 ods. 1 zákona č. 266/1992 Zb. o katastri nehnuteľností), zapísaná do katastra nehnuteľností iba rozostavaná stavba. V ostatnej časti odôvodnenia súd reagoval na vznesenú námietku premlčania záložného práva a skonštatoval a uzavrel, že je premlčané podľa § 101 v spojitosti s § 100 ods. 2 Oz, nakoľko už uplynuli viac ako 3 roky od premlčania práva, na zabezpečenie ktorého bolo záložné právo zriadené t.j. viac ako 3 roky od 22.11.2007.

Na odvolanie odporkyne Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom 16. mája 2013 sp. zn. 16 Co 4/2013 napadnuté rozhodnutie potvrdil ako vecne správne. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvého stupňa v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. na zdôraznenie správnosti uviedol, že súd prvého stupňa dospel k správne právnemu záveru, že sporná záložná zmluva je neplatná podľa § 37 Oz pre neurčitosť vymedzenia predmetu zálohu. S ohľadom na argumentáciu odporkyne dodal, že neurčitosť podstatnej náležitosti záložnej zmluvy – vymedzenie predmetu zálohu, nie je možné odstrániť ani výkladom ustanovení záložnej zmluvy. Neurčitosť dojednania o predmete zálohu, znemožňuje identifikovať nehnuteľnosť, ktorá mala byť predmetom zálohu a preto ani nie možné rozhodnúť v duchu argumentácie odporkyne, že pokiaľ nebola predmetom zálohu rozostavaná stavba, tak ním bol zastavaný pozemok. Odvolací súd taktiež zdôraznil, že žalobnému návrhu bolo vyhovené z dôvodu neurčitosti záložnej zmluvy a na premlčanie záložného práva, súd prvého stupňa poukázal len podporne a ohľadom na vznesenie tejto námietky v konaní navrhovateľmi.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podala odporkyňa dovolanie a navrhla, aby dovolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie a rozsudok súdu prvého stupňa a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. V dovolaní namietala, že jej bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.), v dôsledku nedostatočného odôvodnenia súdnych rozhodnutí, keď súdy opomenuli sa vysporiadať s jej argumentáciou a nevyjadřili

sa k hodnoteniu listinných dôkazov ňou predloženými. V dovolaní taktiež namietala, že rozhodnutie je postihnuté tzv. inou vadou konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), keď súdy sa nezaoberali jej podstatnými tvrdeniami a listinnými dôkazmi. Napadnutému rozhodnutiu taktiež vytykala, že spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), keď súdy mali nesprávne právne posúdiť, tak platnosť záložnej zmluvy, ako aj otázku premlčania záložného práva.

Navrhovatelia sa k dovolaniu odporkyne nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) prostredníctvom svojho zamestnanca s právnickým vzdelaním (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) najskôr skúmal, či tento mimoriadny opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je dovolanie prípustné.

V zmysle § 236 ods. 1 O.s.p. možno dovolaním napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti rozsudku. Prípustnosť dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu upravuje Občiansky súdny poriadok v ustanovení § 238 O.s.p. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

Dovoláním odporkyne je napadnutý rozsudok, ktorý nevykazuje znaky rozsudkov uvedených v predchádzajúcom odseku. Prípustnosť jej dovolania preto z § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. nevyplýva.

Vzhľadom na obsah dovolania a tiež zákonnú povinnosť vyplývajúcu z § 242 ods. 1 O.s.p. skúmal dovolací súd, či v konaní na súdoch nižších stupňov nedošlo k procesnej vade konania v zmysle § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Dovolateľka procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ O.s.p. nenamietala a ich existencia nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

Odporkyňa v dovolaní namietala, že v konaní jej bola postupom súdov odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Pod odňatím možnosti pred súdom konať treba rozumieť taký nesprávny procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

So zreteľom na odporkyňou tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednáwanej veci jej postupom súdu bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Odporkyňa vytýkala odvolaciemu súdu nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku.

V zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej „dohovor“), každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby všeobecný súd sa stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý

súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej „ústava“) a práva na spravodlivý proces podľa cit. čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecných záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané, a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O.s.p.), pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Právo (účastníka) a povinnosť (súdu) na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je esenciálnou náležitosťou každého jurisdikčného aktu (rozhodnutia). Citované zákonné ustanovenie sa totiž chápe aj z hľadiska práv účastníka na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti, a toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva [(ďalej len „ESLP“), porovnaj napr. rozsudok vo veci García Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999, sťažnosť č. 30544/96, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1999-I] tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve

na tento argument (rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I). Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil, že „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“ a že „takéto odôvodnenie musí obsahovať aj rozsudok opravného (odvolacieho) súdu“ (porovnaj uznesenie z 3. júla 2003 sp. zn. IV. ÚS 115/03). Ústavný súd vo svojom uznesení z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04 vyslovil, že „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však *nemusí* dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia“. Odvolací súd v prípade potvrdenia rozsudku súdu prvého stupňa sa v princípe môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia podaného súdom prvého stupňa (porovnaj rozsudok Helle proti Fínsku z 19. decembra 1997, sťažnosť č. 20772/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-VIII).

Dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že odvolací súd postačujúco odôvodnil svoj rozsudok, ktorým nadviazal na rozsudok súdu prvého stupňa, využívajúc svoje oprávnenie vyplývajúce z § 219 ods. 2 O.s.p. Podľa dovolacieho súdu, súdy v základnom konaní dostatočne odôvodnili svoje rozhodnutia; ich zdôvodnenie ako celok spĺňa parametre zákona na odôvodnenie rozsudku (§ 157 ods. 2 O.s.p.), je v nich vysvetlené, z ktorých dôkazov pri rozhodovaní vychádzali a aj ako vec – zistený skutkový stav – právne posúdili. Treba mať na pamäti, že odvolací súd v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. je oprávnený, ak sa v celom rozsahu stotožní s odôvodnením rozsudku prvého stupňa, sa len obmedziť na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, ku ktorým môže a nemusí pridať v záujme presvedčivosti rozhodnutia ďalšie dôvody. V takom prípade (§ 219 ods. 2 O.s.p.) odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa a odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd v celom rozsahu stotožní s odôvodnením

rozsudku súdu prvého stupňa, predstavuje organickú (kompletizujúcu) jednotu; takýto postup ostatne je aj súladný s citovanou judikatúrou ESLP (viď vyššie).

Posudzujúc rozhodnutia nižších súdov z uvedeného hľadiska je nepochybné, že sudy dospeli k právnemu záveru o neplatnosti záložnej zmluvy pre neurčitosť podstatnej náležitosti tejto zmluvy a to vymedzenia predmetu zálohu. Tento obsahový nedostatok podstatnej náležitosti zmluvy nebol odstránený ani prostredníctvom výkladu iných ustanovení záložnej zmluvy a preto sudy vyhovelí navrhovateľom, obmedzovaným vo výkone svojich spoluvlastníckych práv, neplatne zriadeným záložným právom. Odôvodnenia rozsudkov súdov nižších stupňov zrozumiteľne a podrobne objasňujú, na podklade akých dôkazov zistili skutkový stav, ako aj právny základ ich rozhodnutí, a teda tieto rozhodnutia nemožno pokladať za nedostatočne odôvodnené v rozpore s § 157 ods. 2 O.s.p. alebo za porušujúce právo účastníkov na spravodlivý súdny proces. Na podklade vyššie uvedeného nemožno vyvodit' prípustnosť dovolania odporkyne z ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p.

Odporkyňa ďalej v dovolaní uplatnila ďalšie dovolacie dôvody t.j., že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a že, rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). V tejto súvislosti dovolací súd poznamenáva, že oba vyššie uvedené dovolacie dôvody sú síce relevantnými dovolacími dôvodmi, ale tieto dôvody sami osebe prípustnosť dovolania odporkyne nezakladajú (viď aj R 54/2012). Otázkou, či sú tieto dovolacie dôvody opodstatnene namietané sa dovolací súd môže zaoberať iba ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému pripúšťa dovolanie zákon (§ 236 ods. 1 O.s.p.) V danom prípade prípustnosť dovolania odporkyne proti rozsudku odvolacieho súdu nevyplýva, ani z ustanovenia § 238 a ani z ustanovenia § 237 O.s.p., a s ohľadom na túto skutočnosť nemohol dovolací súd ani pristúpiť k skúmaniu, či konanie alebo rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté vadami podľa § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p.

Keďže prípustnosť dovolania odporkyne nemožno vyvodit' z ustanovení § 238 O.s.p. ani z § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietol jej dovolanie podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na dôvody odmietnutia dovolania (procesná neprípustnosť dovolania) sa dovolací súd nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní nebola odporkyňa úspešná a z toho dôvodu jej nevzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Na druhej strane navrhovateľom 1/ až 3/ ako procesne úspešným účastníkom, dovolací súd nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, pretože si toto právo príslušným návrhom v konaní neuplatňovali. O náhrade trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 14. októbra 2015

JUDr. Martin V l a d i k, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lenka Pošová